

Lecția 1 **Nu-ți accept scuzele!**

*„Dacă le ierțați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.
Dar dacă nu le ierțați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre. (Matei 6:14-15)*

„Fără iertare nu există viitor.“ EPISCOP EDMOND TUTU

*„Nici mieluşei nu ar putea ierta ...nici viermii nu ar putea uita
cuvintele pe care le-a rostit ea la adresa d-nei Harris.“ CHARLES DICKENS*

1. NUMIȚI tipuri de ofense care pot fi trecute în categoria „Ofense de neiertat“.

- **DESCRIEȚI** o ofensă cu care v-ați luptat vreme îndelungată pentru a oferi iertare.

Ofensa cu care s-a luptat autorul:

„Cu câțiva ani în urmă, am fost confruntat cu una dintre cele mai dificile experiențe ale relației mele cu tatăl meu. M-a inundat o cascadă bruscă de amintiri pe care încercasem să le uit. Încă de când tatăl meu murise, lucru întâmplat cu 20 de ani înainte, blocasem amintirea tuturor aspectelor negative ale relației noastre, încercând să îmi amintesc numai lucrurile bune. Însă când vâlul negării a fost sfâșiat de niște remarci făcute de sora mea, am fost inundat de amintirile legate de temperamentul lui irlandez, de bătăile sălbatice administrate în pivnița casei, de frica mea de el și de ulcerul pe care îl dezvoltasem la vârsta de 10 de ani. Numai atunci am putut face legătura că ulcerul se declanșase pe fondul stresului provocat de traiul alături de un tată cu temperament imprevizibil. Motivul invocat întotdeauna era că dieta nepotrivită cauzase acel ulcer – cel puțin așa mi se spusese până atunci.

Știam că trebuie să fac ceva cu privire la toate sentimentele cu care mă luptam. *Bine, dar el este mort, mă gândeam eu. Ce mă voi face cu toate sentimentele acestea oribile?* Îmi aminteam ce obișnuiam să le spun altora în biroul meu de consiliere, și anume că iertarea este singurul mod de a rezolva chestiunile nerezolvate din trecutul nostru. *Bine, dar cum aş putea să îl iert, când el nu mai este lângă mine?* m-am întrebat. Totuși, un an mai târziu, am fost capabil să îl iert, iar când am făcut-o, a fost ca și când viața mea a primit un nou început. Am înțeles cuvintele romancierului Pat Conroy, care scria într-unul dintre romanele sale : „În ziua când l-am iertat pe tatăl meu, a început viața mea.“¹ Ceea ce părea imposibil devenise realitate.“

2. Elementele care fac o ofensă să fie de neiertat:

2.1. Tipul de experiență trăită este în afara sferei lucrurilor cu care suntem obișnuiți, fapt care zdruncină fundamentele noastre morale din temelie – contravine unor convingeri personale în care suntem puternic ancorați – și, de obicei,

2.2. este săvârșită de o persoană iubită și de încredere.

- Aceste două elemente marchează profund persoana care reprezintă partea vătămată.

Observație: În cazul fiecărei ofense pe care am trecut-o la punctul 1. la categoria de „Ofense de neiertat“ cineva a făcut ceva ce nu ar fi trebuit făcut, sau nu a făcut ceva ce ar fi trebuit făcut. Fiecare ofensă implică o violare a unui principiu moral, ceea ce poate marca profund și de durată partea vătămată.

Identificați în exemplul de ofensă personală pe care ați descris-o la punctul 1 violarea unui principiu moral.

3. Violarea prin ofensă a unui principiu moral în viața părții vătămate și încercarea acesteia de a rezolva situația creată duce la un conflict interior. O parte a ființei noastre se agață de dragostea pe care i-o purtam acelei persoane, de compasiunea față de situația dificilă în care acea persoană se poate găsi și de dorința de a-i arăta milă. O altă parte a ființei noastre strigă după dreptate și despăgubire, deoarece valorile morale de bine și rău, de corectitudine și incorectitudine, au fost zdruncinate. Întrebări retorice de genul: „Cum mi s-a putut întâmpla mie așa ceva?“, „Cum de mi-a putut face X așa ceva?“ sau „Cum de a îngăduit Dumnezeu să se întâmple așa ceva?“ nu se potolesc prin cuvinte, ci doar printr-o revelație puternică și proaspătă a iertării supranaturale din Dumnezeu.

Timp de rugăciune: Încredințați-I lui Dumnezeu principiile morale care au fost zdruncinate prin ofensă, întrebările retorice, zbuciumul interior, amintirile lucrurilor suferite în trecut. Deschideți-vă inima înaintea Lui pentru ca El să poată turna în ea revelația proaspătă a iertării Sale supranaturale. Cereți-I puterea de a parcurge întregul proces al iertării.

Lecția 2. ALTERNATIVA IERTĂRII – RĂZBUNAREA

Simțul nostru de dreptate care strigă după comiterea unei ofense duce la gânduri de răzbunare, care uneori ne conferă un sentiment plăcut.

Definiție: Răzbunarea a fost denumită „o formă de dreptate sălbatică și primejdioasă.”

- Ea nu ajută la rezolvarea situației, ci la exacerbară ei. Întreținerea gândurilor de răzbunare poate crea un gol interior care hăituește persoana în cauză.
- Ea nu poate aduce niciodată satisfacție reală, deoarece nu poate reface ceea ce a fost distrus, nu poate readuce înapoi ceea ce a fost pierdut.
- Răzbunarea coboară partea vătămată la nivelul celui ce a produs ofensa.

Proverb: Comiterea unei ofense te situează sub nivelul dușmanului tău; răzbunarea pentru o ofensă comisă împotriva ta te pune pe aceeași treaptă cu el, iar iertarea acordată celui ce a produs ofensa te ridică deasupra lui.

- Răzbunarea practică constant mărește rănile pe care alții ți le-au făcut. Răzbunarea naște un ciclu de ofensă!
- Există o legătură intrinsecă între amintirea ofenselor suferite și răzbunare. Cele două nu pot fi separate decât de iertarea supranaturală venită din Duhul Sfânt.

Proverb chinezesc: „Cel care caută să se răzbune ar trebui să sape două gropi.”

- Cărarea care începe printr-o tentativă de răzbunare duce direct în mormânt.
- Nu orice fel de mânie este rea, dar mânia alimentată în permanență devine amărăciune, iar mânia împreună cu amărăciunea sunt nocive. Sunt ucigașii multor lucruri frumoase, relații de valoare, căsnicii, vieți.

Una dintre expresiile folosite de Biblie pentru a descrie *mânia și resentimentele* este „*rădăcină de amărăciune*“.
Evrei 12:15: „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.“ Comentatorul biblic J.B. Phillips oferă următoarea interpretare a acestui verset: „Fiți cu luare aminte, ca nici unul dintre voi să nu facă greșeala să nu răspundă harului pe care Dumnezeu îl oferă, deoarece, dacă comite o asemenea greșeală, va răsări în el un spirit de amărăciune care nu numai că este rău în el însuși, dar poate otrăvi viața multor oameni.“

Proverbe 14:10 „Inima își cunoaște necazurile, și nici un străin nu se poate amesteca în bucuria ei.“

Versiunea King James spune astfel: „Fiecare inimă își cunoaște amărăciunea și nimeni nu îi poate împărtăși deplin bucuria.“ Ideea de *bucurie a amărăciunii* poate părea absurdă, dar amărăciunea poate înșela ușor o persoană ca să se lase prinsă în jocul ei. Plângerea de milă, din care unii au făcut o filozofie de viață, nu este altceva decât jocul amărăciunii care, în final, duce la distrugere.

1) *Identificați zonele de amărăciune din viața dvs;* 2) *identificați lucrurile pentru care vă plângeți de milă.*

Nu există alt mod eficient de a rezolva lucrurile nerezolvate din trecutul nostru decât prin iertarea supranaturală a lui Cristos. Dați exemplu de atitudine de răzbunare pe care ați adoptat-o într-un anumit moment al vieții.

Amărăciunea este o fundătură. Trecutul nu poate fi întors înapoi, nu poate fi refăcut, datele problemei tale sunt experiențe *trecute*. Modul în care Dumnezeu se ocupă de consecințele greșelilor noastre trecute este prin iertarea Sa.

Ideea centrală a acestei cărți: NIMIC DIN CE NI S-A ÎNTÂMPLAT NU ESTE MAI PRESUS DE IERTARE.

Definiție: „A ierta“ este, în limba engleză, un cuvânt compus, o formă întărită a verbului to give = a da. Prin intensificarea acestui verb putem obține semnificația de a dăruia la cel mai profund nivel, cel al dăruirii de sine, de a acorda și de a renunța la părți ale ființei noastre lăuntrice.“⁴ (David Augsburg)

Noi *renunțăm* la dreptul nostru de ne răzbuna, la obsesia noastră după perfecțiune, la simțul nostru de dreptate nesatisfăcută și, în schimb, ne acordăm nouă înșine – sau celeilalte persoane – eliberarea de trecut și o deschidere pentru viitor. Iertarea este un dar pe care ni-l oferim nouă și celorlalți.

Dicționarul Webster oferă câteva sensuri pentru verbul „a ierta“: 1. a grația sau a achita; a absolvi; 2. a anula sau a remite (o datorie, o obligație, etc.); a anula dobânda asociată unui împrumut acordat; 3. a-i acorda scuze (unei persoane); 4. a înceta să simți resentimente față de cineva; a-ți ierta dușmanii; 5. a trece cu vederea o ofensă sau o persoană care ți-a adus o ofensă. Fiecare dintre sensurile de mai sus ale iertării sunt în concordanță cu ceea ce Noul Testament descrie ca fiind iertarea. Coloseni 2:13: „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu v-a adus la viață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.“ Cum a făcut Dumnezeu acest lucru? „*A șters zăpășul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.*“ Prin crucea lui Isus Cristos, Dumnezeu a luat registrul cu toate păcatele noastre care formau o datorie pe care noi nu am fi putut-o plăti niciodată și a anulat totul. Păcatele noastre sunt cu adevărat iertate!

Timp de altar: Cereți-I Domnului iertare pentru toate atitudinile și metodele de răzbunare pe care le-ați aplicat până acum. Îngăduiți-I Duhului Sfânt să identifice orice dorință de răzbunare, ranchiună, animozitate. Mulțumiți-I pentru iertarea păcatelor care înseamnă ștergerea tuturor datelor legate de păcatele voastre. El ne oferă un „cazier nou“ de fiecare dată când ne pocăim cu adevărat și Îi cerem iertare pentru păcatele făcute. Rugați-L ca în timp ce contemplați iertarea pe care El v-a oferit-o, să vă învețe iertarea cu privire la semenii voștri.

Lecția 3. MITURI ȘI ADEVĂRURI CU PRIVIRE LA IERTARE

Motto: „Prostul nici nu iartă, nici nu uită; naivul iartă și uită; înțeleptul iartă dar nu uită.” – THOMAS SZASZ, MEDIC

Fiecare dintre noi are setul lui unic de convingeri legate de iertare. Ne-am câștigat propriile noastre calificări legate de anumite aspecte ale acestui domeniu, în urma experienței, sau am ajuns chiar la convingerea că anumite lucruri sunt imposibil de iertat. Haideti să facem o examinare a convingerilor noastre și a înțelegerii personale a iertării, înainte de a începe să studiem conceptul de iertare a ceea ce este de neiertat. Iată un scurt chestionar la ale cărui întrebări puteți răspunde doar prin „adevărat” sau „fals”.

Adevărat	Fals	Mituri și adevăruri despre iertare
A	F	1. În procesul iertării, ar trebui întotdeauna să încerc să iert și să uit.
A	F	2. Este în regulă să mă mâniu atunci când încerc să iert
A	F	3. Ar trebui să renunț la toate resentimentele față de persoana pe care o iert.
A	F	4. Ar trebui să încerc să îi iert repede și deplin pe cei care mă rănesc.
A	F	5. În timp, rana mea se va vindeca, iar iertarea persoanei care a produs-o va veni de la sine.
A	F	6. Dacă am iertat, nu voi mai avea niciodată sentimente de ură îndreptate împotriva aceluia care m-au rănit.
A	F	7. Dacă iert, transmit cumva prin aceasta că ceea ce mi s-a întâmplat nu are prea multă importanță.
A	F	8. Iertarea este, în esență, o decizie pe care o iei o singură dată. Fie iert, fie nu iert.
A	F	9. Nu pot ierta până când persoana care m-a rănit nu se pocăiește.
A	F	10. Ar trebui să iert chiar dacă persoana care m-a rănit nu se pocăiește.

AFIRMAȚIA NR. 1: În procesul iertării, ar trebui întotdeauna să încerc să iert și să uit.

Răspunsul este *Fals*. Afirmația de mai sus reprezintă un concept încorporat în educația primită în cadrul familial chiar de la o vârstă timpurie pentru multe persoane. Este un concept cu o vechime considerabilă; el poate fi datat cu siguranță prin secolul al paisprezecelea. Incluziunea uitării în conceptul de iertare se regăsește și în anumite teologii. Noi am fost învățați că atunci când Dumnezeu iartă, El uită, ceea ce este perfect adevărat.

Discutați următoarele pasaje scripturale: Ieremia 31:34; Evrei 8:12; 10:17; Psalm 103:12 urmărind modul în care Dumnezeu iartă omul.

Dumnezeu iartă și uită. El nu are nimic de învățat în cadrul unui eventual proces de iertare. El este omniscient.

Eu trebuie să iert și să îmi aduc aminte. Am niște lucruri de învățat în timp ce parcurg procesul iertării.

De ce ar fi necesar să nu ștergem și să nu fie șterse amintirile legate de ofensă? Discuție.

Amintirea ofensei provoacă durere. Dar când experimentăm iertare adevărată, vor fi mai multe lucruri de care ne vom aminti decât durerea simțită. Ne vom da seama ce face Dumnezeu prin iertarea pe care noi le-o acordăm altora.

AFIRMAȚIA NR. 2: Este în regulă să mă mâniu când încerc să iert

Adevărat. Nu numai că este în regulă să mă mâniu în timp ce parcurg procesul iertării, ci acest lucru este o parte necesară a procesului iertării. Peste rănilor adânci și ofensele grave, care par imposibil de iertat, nu se poate trece nici repede, nici ușor. Trebuie să procesăm multe emoții. Trebuie să jelim cu privire la ceea ce s-a pierdut.

Întocmiți din nou o listă cu ofense care pot fi trecute în categoria „Ofensă de neiertat”.

Fiecare ofensă înscrisă pe această listă implică pierderea a ceva. *Identificați în fiecare tip de ofensă ce anume s-a pierdut.* Este foarte important de identificat exact ce s-a pierdut în cadrul unei ofense, deoarece iertarea implică un timp de jelire după ceea ce s-a pierdut.

Etape ale jelierii:

1. Convingerea că ceea ce ți se întâmplă nu poate fi adevărat sau Negarea realității
2. Mânia
3. Tristețea
4. Acceptarea realității

Ce se întâmplă când vrem să iertăm fără a parcurge stagiul jelierii? Femeile întâmpină dificultate în acceptarea etapei de mânie, îmbrățișând etapa tristeții, deoarece familia și cultura le-au educat că o femeie nu trebuie să-și îngăduie sentimente de mânie. Bărbații simt mânie cu privire la ce au pierdut, dar nu își îngăduie să simtă tristețe. În ambele cazuri rezultatul este același. Oamenii parcurg un proces incomplet de jelire, se împotmolesc și jelirea nu poate să își urmeze cursul normal.

Timp de rugăciune: Identifică ce ai pierdut în urma ofenselor care te-au marcat profund și încredințează-I aceste lucruri Domnului. Roagă-L să restaureze după voia Sa ce s-a pierdut. Ioel 2:25

Lecția 4**AFIRMAȚIA NR. 3: Ar trebui să renunț la toate resentimentele față de persoana pe care o iert**

Și aici răspunsul este *Adevărat*. Dicționarul Webster definește iertarea astfel: „a ierta înseamnă a renunța la orice resentiment“ față de persoana care ne-a rănit. Caracteristica iertării constă în faptul că noi nu mai avem o atitudine negativă față de cealaltă persoană. Poate că, într-adevăr, nu mai avem încredere în ea/el, însă nu îi mai dorim răul.

Discutați despre fenomenul brusc de inundare cu amintiri ale ofensei, care produce instantaneu o nouă rană. Identificați ofensa și conjuncturile în care amintirile apar. Apariția amintirilor ofensei nu înseamnă că nu am iertat, ci că în adâncime mai sunt lucruri la care Duhul Sfânt trebuie să lucreze.

AFIRMAȚIA NR. 4: Ar trebui să îi iert repede și deplin pe cei care mă rănesc.

În acest caz răspunsul este *Fals*. Adevărata iertare reprezintă un proces de vindecare interioară care nu poate fi parcurs în pripă. Iertarea depinde de adâncimea și de gravitatea ofensei.

Oamenii încearcă, uneori, sub presiunea persoanelor care i-au rănit și care în mod insistent le cer iertare să le ofere o iertare pe care nu au procesat-o suficient și pe care nu o au. Oferindu-i celui care ți-a produs o ofensă majoră o iertare rapidă și insuficient procesată îi transmiți acestuia că ceea ce a făcut „Nu este mare lucru!“, ceea ce poate genera din partea lui/ei un nou comportament ofensator.

Când cineva ne rănește profund avem nevoie de timp pentru a ierta cu adevărat.

- Dorința noastră de a ierta repede, chiar după ce am suferit răni foarte adânci, provine din dorința de a ierta așa cum o face Dumnezeu. 1 Ioan 1:9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.“

Cât de repede ne iartă Dumnezeu după ce ne-am mărturisit păcatele?

În Era premergătoare crucii iertarea lui Dumnezeu nu avea același caracter. Pentru primirea ei era nevoie de un sistem de jertfe animale.

Conform pasajului din Levitic 4:1 – 6:7 discutați despre jertfele de ispășire a păcatului și despre jertfele pentru vină.

Jertfele erau doar „umbre“ ale ispășirii reale și finale care urma să aibă loc la cruce, unde jertfa desăvârșită a lui Cristos urma să completeze iertarea noastră. Evrei 9:12-14 și v. 22

Iertarea a fost incompletă până când Isus a rostit pe cruce: „S-a isprăvit!“ Ioan 19:30

Din Eden, după căderea omului în păcat, până la cruce, Dumnezeu S-a aflat în procesul iertării. În Eden, El a luat decizia să ierte, dar iertarea a fost incompletă până când Isus a murit pe cruce. În timpul scurs între Eden și cruce, întâlnim la Dumnezeu o emoție care este tulburătoare pentru mulți: mânia Sa.

Discutați despre mânia lui Dumnezeu. Romani 1:18 Observați părerea de rău a lui Dumnezeu cu privire la crearea omului Genesa 6:6, Exod 32:9.

Timpul pe care ni-l acordăm pentru a ierta ne ajută să înțelegem seriozitatea ofensei, să nu o tratăm cu ușurință, să oferim o iertare care ne costă, dar care este reală și funcționează.

Afirmația nr. 5: În timp, rana mea va trece, iar iertarea persoanei care m-a rănit va veni de la sine.

Afirmație falsă. Iertarea nu are loc de la sine. Întotdeauna ea începe cu o alegere care ne introduce în procesul iertării. Greșeala de a nu face această alegere și așteptarea ca timpul să vindece rănilor nu reprezintă iertare. Atitudinea de a nu face nimic duce la înăbușirea durerii până la un anumit moment sau loc. Durerea nu a trecut, ci doar s-a ascuns.

Identificați o ofensă cu privire la care nu ați făcut nimic, așteptând ca totul să se rezolve odată cu trecerea timpului. Ce ați învățat din această experiență?

Timpul de rugăciune: Predați-I Domnului resentimentele și pasivitatea cu privire la începerea procesului de iertare. Rugați-L pe Domnul să vă ajute parcurgeți împreună cu El procesele de iertare incompletă a tuturor ofenselor suferite.

Lecția 5**AFIRMAȚIA NR. 6:**

Dacă am iertat, nu voi mai avea niciodată sentimente de ură împotriva acelor care m-au rănit.

Răspunsul la această afirmație este *Fals*. Când am fost profund răniți, s-ar putea foarte bine să nutrim sentimente de ură față de persoana care ne-a rănit. Unii oameni urăsc un tip de comportament care i-a rănit profund, urând implicit pe oricine practică acest tip de comportament.

De unde vine ura într-o persoană care a suferit o ofensă?

Unul dintre lucrurile la care lucrăm în procesul iertării este atitudinea de a da drumul acestor sentimente dureroase. Pentru a face acest lucru, este important să recunoaștem, chiar de la început, în noi înșine și față de o altă persoană în care avem încredere, că nutrim sentimente intense de ură. Apoi, pe măsură ce lucrăm la disponibilitatea noastră de a ierta din inimă, vom lucra în mod constructiv la atitudinea de renunțare la sentimentele de ură și mânie.

Identificați sentimentele de ură din viața dumneavoastră și împotriva cui se îndreaptă; rugați-vă lui Dumnezeu să fiți eliberați de ele în timp ce parcurgeți procesul iertării.

Rugăciune de eliberare de sentimente de ură: Doamne, recunosc că în viața mea există ură față de Recunosc că am luat decizii, am reacționat, am întreținut gânduri de răzbunare, am evitat persoana ... fiind influențat de sentimente de ură. Recunosc că ura mi-a întunecat mintea sănătoasă. Îți dau Ție tot ce cred că îmi datorează ... și tot ce am pierdut din cauza a ceea ce mi-a făcut. Nu aștept ca ... să se schimbe pentru a renunța eu la ură, ci, indiferent de comportamentul lui/ei, aleg ACUM să Te rog să mă acoperi cu sângele Tău și să mă ierți de păcatul urii. Aleg, cu Tine, să pășesc în iertare și în dragoste înțeleaptă. Amin!

Cuplează această rugăciune cu renunțarea în mod practic la orice gând, vorbă și acțiune influențată de ură.

AFIRMAȚIA NR. 7:

Dacă iert, prin aceasta transmit mesajul că ceea ce mi s-a întâmplat nu are prea mare importanță.

Afirmație *Falsă*. Cu toate că procesul iertării poate da impresia că trecem cu vederea actul dureros prin însușirea iertării, noi nu trecem cu vederea răul. Iertarea nu face niciodată ca o faptă rea să pară bună. Dumnezeu nu a trecut cu vederea răul. El l-a luat suficient de mult în serios pentru a solicita plată pentru comiterea lui – și apoi a plătit acest preț prin moartea lui Cristos pe cruce.

Discutați pasajul Romani 6:1-2. Faptul că am fost iertați de Dumnezeu nu înseamnă că putem ieși în lume și păcătui în voie. Prin actul iertării, păcatul nu devine automat în regulă.

AFIRMAȚIA 8

Iertarea este în esență o decizie. Decid ori să iert ori să nu iert.

Afirmație *Falsă*. Sau cel puțin parțial falsă. Iertarea este atât o decizie, cât și un proces. Iertarea adevărată necesită timp. Dumnezeu a avut nevoie de tot timpul scurs între Grădina Eden și cruce pentru a desăvârși procesul iertării. *Discutați despre graba firească de a ierta.*

O regulă de bază: Cu cât ofensa a avut loc mai timpuriu în viață, cu atât mai adâncă este rana, și cu atât mai mult timp este necesar pentru a parcurge etapa jelierii în cadrul procesului de iertare. Și mai avem nevoie de o persoană evlavioasă, obiectivă, de încredere, pentru a ne călăuzi în tot acest timp, pentru a nu rămâne înțepeniți în amărăciune sau mânie, o persoană care să ne însoțească în etapa jelierii, pentru a ne confirma când s-a încheiat această etapă și pentru a ne indica momentul deciziei finale de a ierta.

Decizia de a ierta și asumarea procesului iertării reprezintă pentru mulți oamenii unica ușă spre binecuvântări după care tânjesc, poate, o viață întreagă. Relații de mare semnificație se vindecă numai prin iertare. Neiertarea este liantul care ține lipite poverile pe „umerii“ creștinului. Un om cu un duh neiertător este un om împovărat, apăsător. Un om cu duh iertător este un om liber; iertarea te face să „guști“ și să te bucuri de viața pe care o are Dumnezeu pentru tine.

Neiertarea este un adevărat „lansator“ de blocaje. Un om neiertător își blochează progresul singur.

Neiertarea poate fi cauza principală a unei stări de sărăcie și eșec.

Alege, prin iertare, să pășești în moștenirile pe care Domnul le are pregătite pentru tine.

Rugăciune: Declar astăzi că renunț la încăpățânarea mea de a întreține neiertare în inimă. Aleg astăzi să încep împreună cu Tine, Doamne, procesul de iertare. Te rog, învață-mă fiecare pas al acestui proces. Ajută-mă să ajung un om liber și să mă bucur de viața pe care Tu mi-ai pregătit-o!

Lecția 6**AFIRMAȚIA 9:**

Nu pot ierta până când persoana care m-a rănit nu se căiește de ceea ce a făcut.

Răspunsul este *Fals*.

Ilustrație: Un tânăr internat în spital cu diagnosticul de anxietate (*atacuri de panică*, n.t.) și depresie ne-a relatat povestea lui într-o sesiune de discuție de grup. El ne-a împărtășit că mare parte a atacurilor de panică și a stărilor de depresie se datorau faptului că unul dintre pastorii lui l-a rănit foarte tare și, apoi, a refuzat să accepte că a făcut-o. L-am întrebat pe tânăr de ce nu l-a iertat pe pastor și, astfel, să își continue viața. A protestat foarte energic, replicând că, pentru a ierta, trebuia ca pastorul să se căiască de ceea ce îi făcuse. Fără pocăința acestuia, tânărul nu putea să ierte. I-am explicat că raționamentul lui tindea să îl plaseze într-o legătură imposibilă. Am discutat în grup despre modul în care vrea Dumnezeu să iertăm. Am făcut referire la cuvintele lui Isus din *Matei 6:14-15*: „Dacă le iertați oamenilor greșelile lor și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu le iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru cel ceresc nu vă va ierta greșelile voastre.” Am discutat despre faptul că iertarea de către noi a altora este un act de ascultare față de Dumnezeu.

Pasajul acesta și altele similare, l-au făcut să fie și mai panicat, deoarece a admis cu ușurință că vrea să fie ascultător și să ierte, dar simțea că nu poate. În cele din urmă i-am spus: „Nu cred că îmi place Dumnezeul tău.” S-a uitat la mine, surprins, și m-a întrebat de ce spun un asemenea lucru. I-am răspuns: „Nu îmi place că Dumnezeul tău îți cere să faci un lucru ca un act de ascultare și, apoi, face imposibilă realizarea aceluia lucru, cu excepția cooperării altcuiva. Dumnezeu pe care Îl văd în Biblie este Unul care îmi cere să fac anumite lucruri, dar, prin Duhul Sfânt face posibilă realizarea lor de către mine.”

Descrieți o situație în care vi s-a părut imposibil să iertați pe cineva.

Realizarea iertării este posibilă numai cu ajutorul Duhului Sfânt. Procesul de iertare începe prin a înțelege că decizia de a ierta este un act de ascultare și de dragoste față de Dumnezeu. Iertarea este acea componentă prin care dragostea acoperă greșelile. Când greșelile unui om care ți-a provocat o ofensă sunt acoperite de dragostea lui Dumnezeu activată de tine prin iertare, relația aceea primește o a doua șansă.

Discutați pasajul 1 Petru 4:8 „Mai pe sus de toate, să aveți o dragoste fierbinte unii pentru alții, căci dragostea acoperă o sumedenie de păcate.”

AFIRMAȚIA NR. 10

Ar trebui să iert chiar dacă persoana care m-a rănit nu se pocăiește.

De data aceasta răspunsul este *Adevărat*. Dacă iertarea mea este dependentă de disponibilitatea altei persoane de a se pocăi, eu sunt ținut în poziția de victimă, iar cealaltă persoană deține toată puterea asupra situației. Deoarece iertarea nu este opțională în trăirea creștină, alegerea de a ierta trebuie să fie complet la dispoziția mea și nu parțial la dispoziția unei alte persoane. Dumnezeu mă poate ajuta să iert fără cooperarea persoanei care m-a rănit.

Iertarea oferă eliberare de povara unei datorii, care s-ar putea să nu fie niciodată plătită.

Identificați o ofensă pe care ați primit-o și pentru care persoana care a produs-o nu și-a cerut niciodată iertare.

Rugăciune: Doamne, Îți mulțumesc că mi-ai revelat faptul că iertarea este o decizie care îmi revine în întregime. Îmi îndrept privirile spre Tine și Te rog să îmi dai putere să îmi asum în totalitate decizia de a ierta, fără a mai avea așteptarea ca X să facă ceva în acest sens. Îți mulțumesc că ai murit pe cruce pentru ca eu să am puterea să iert. Recunosc că, prin Duhul Sfânt, puterea de a ierta este activată în mine.

Lecția 7 CONVINGEREA FATĂ ÎN FATĂ CU CONDAMNAREA

1 Ioan 3:21-22: „Preaiubiților dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. Și orice vom cere, vom câpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui și facem ce este plăcut înaintea Lui.“

Autocondamnarea excesivă îi poate împiedica pe oameni să se simtă vrednici de a se apropia de Dumnezeu sau de a aștepta lucruri mari în viața lor, chiar dacă aceste lucruri sunt promise în Biblie. *Condamnarea* îi face pe oameni să fie prea înfricoșați și timizi pentru a păși în destinele promise lor de către Dumnezeu în Cuvântul Său. *Condamnarea* va bloca transformarea unui vis în realitate. Pentru a evita ca acest lucru să se întâmple în viața noastră, să clarificăm diferența dintre *convingere* și *condamnare*, două sentimente care pot influența rugăciunile noastre.

Convingerea este clară și specifică

Convingerea vine de la Domnul. *Ioan 16:8* „Și când va veni El, va *dovedi* lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.“ În original, termenul tradus prin „*a dovedi*“ înseamnă: *a dovedi vinovat, a convinge, a spune care este greșeala, a mustra, a admonesta*. Toate acestea reprezintă responsabilitatea Duhului Sfânt.

Convingerea reprezintă acel susur blând și subțire care ne călăuzește și ne păstrează pe calea dreaptă. Dacă spunem sau facem ceva rău, sau ceva care nu e întotdeauna rău, dar în situația respectivă îi rănește pe alții, imediat simțim ceva ca o înțepătură în inimă. Atunci știm exact că ceea ce am spus sau am făcut este greșit și mai știm exact ce trebuie să facem pentru a îndrepta lucrurile. Dacă suntem morocănoși și le vorbim pe un ton aspru partenerilor de viață sau prietenilor, ne dăm seama imediat că ceea ce am făcut este inacceptabil înaintea Domnului. Trebuie să ne grăbim să ne cerem iertare de la cei cărora le-am greșit și de la Dumnezeu și să îndreptăm lucrurile.

Discutați textul din Proverbe 18:1. Ce înseamnă termenul de „ursuz“? Exemplificați o stare conflictuală generată de atitudinea de „om ursuz“. Ce atitudine dorește Dumnezeu să avem față de un astfel de om?

Discutați textul din Proverbe 17:14. Ce convingeri sfinte ați primit din partea Duhului Sfânt pentru a birui certurile?

Convingerea exercitată de Duhul Sfânt naște sentimente limpezi și direcții specifice cu privire la ceea ce ai greșit și cu privire la ce trebuie să faci pentru a corecta problema. Există oameni care nu își asumă niciodată responsabilitatea unei greșeli. O importanță exagerată acordată propriei persoane, nivelului personal, familiei din care fac parte, duce la o perspectivă distorsionată asupra oricărui conflict în care sunt implicați. Cere întotdeauna perspectiva Duhului Sfânt asupra oricărei circumstanțe. El te ajută să faci o evaluare corectă, dumnezeiască a oricărei relații, a oricăror situații și implicații. Duhul Sfânt te scapă de orice subiectivism, transferându-ți obiectivitatea divină. O perspectivă corectă asupra unei situații duce la acțiuni corecte. Convingerea izvorăște din înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și din călăuzirea Duhului Sfânt pentru o conduită care Îl onorează pe El.

Rugăciune: Doamne, scapă-mă de orice formă de subiectivism și ajută-mă să văd cu ochii Tăi orice om și orice situație cu care mă confrunt. Activează în duhul meu darul obiectivității divine. Dă-mi capacitatea de a discerne ce greșeli trebuie să îmi asum, ce atitudini trebuie să adopt, ce cuvinte trebuie să rostesc, ce acțiuni trebuie să întreprind, în orice situație.

Condamnarea este ambiguă și întunecată

Condamnarea este neclară și așează o stare de apăsare peste noi. Simțim un nor apăsător, întunecos de condamnare peste noi, umbrindu-ne mințile. Convingerea vine din Domnul, cu scopul de a ne ghida în viață; condamnarea vine de la vrăjmașul, pentru a ne jefui de bucurie, pentru a ne fura binecuvântările atașate viitorului nostru și, în cele din urmă, pentru a ne înfrânge.

Textul din Apocalipsa 12:10 îl numește pe diavol „pârâșul fraților noștri“ sau acuzatorul. Strategia lui constă în a-i acuza pe copiii lui Dumnezeu de tot felul de lucruri pentru a-i face să creadă că nu se vor ridica niciodată la standardele cerute de Dumnezeu și pentru a-i convinge că El Se uită la ei încrunțat tot timpul. Lui Satan îi place să arunce peste noi o pătură de vinovăție, acuzându-ne că am fi slabi, proști, nevrednici și așa mai departe.

Domnul dorește să trăiești în convingerea activată în viața ta de Duhul Sfânt, nu în condamnare. Ori de câte ori simți condamnare, cel rău a înaintat o acuzație. Acuzațiile celui rău pot fi transmise de un spirit critic, de rugăciuni nedumnezeiești, de sisteme religioase, de neiertare, de mânie necontrolată, pe linie generațională, printr-o educație părintească sau școlară improprie, etc. Este voia lui Dumnezeu ca tu să fii liber de orice vinovății false.

Primul pas în eliberarea de condamnare este recunoașterea originii ei - diavolul. Dumnezeu nu S-ar adresa niciodată copiilor Săi cu acuzații pline de condamnare. În schimb, El ne convinge cu privire la anumite cuvinte, acțiuni, gânduri și obiceiuri păcătoase pentru a ne urca la nivele mai înalte și pentru a ne face mai asemenea Lui. Adu-ți aminte: Dumnezeu nu Își îndreaptă degetul acuzator spre tine, fără a-ți da o soluție, ci El îți întinde Mâna pentru a te ajuta.

Meditați asupra textului din Romani 8:33-34. Proclamați împreună acest text.

Lecția 8

IERTARE ȘI ÎMPĂCARE (1)

Iertarea nu este un ideal dulce, platonice, care trebuie răspândit în lume asemenea unui parfum de esență tare pulverizat dintr-o sticlă. Iertarea este dureros de dificilă.

PHILIP YANCEY

Unul dintre elementele care îi țin pe oameni strâns legați în neiertare este convingerea greșită că iertarea și împăcarea reprezintă unul și același lucru. Dacă iert, trebuie automat să mă împac, indiferent de ceea ce spune sau face cealaltă persoană; așa am fost nu o dată învățați.

Iertarea și împăcarea reprezintă două concepte, respectiv două procese distincte. Iertarea este absolut necesară dacă se pune problema împăcării, dar iertarea nu garantează că va exista împăcarea. Faptul că eu iert pe cineva nu este suficient pentru a asigura împăcarea – deoarece aici este nevoie de participarea reală a celeilalte persoane.

Citiți Matei 18:15-22. Rabinii din vremea Domnului Isus învățau (și deseori în zilele noastre se învață același lucru) faptul că trebuie să iertăm pe cineva care ne-a greșit de trei ori. După aceea nu trebuie să mai iertăm persoana respectivă, deoarece este limpede faptul că nu a fost sinceră când și-a cerut iertare. Petru este foarte generos atunci când avansează opțiunea: de șapte ori. De ce a ales Petru numărul șapte? Probabil pentru că șapte reprezenta numărul desăvârșirii pentru iudeii din primul secol. Sau, poate, pentru că Petru fusese mișcat de învățătura lui Isus și era într-o dispoziție sufletească de mărinimie. Oricare ar fi motivul, el este uluit de răspunsul lui Isus: „șaptezeci de ori câte șapte“ (v. 22). Răspunsul Lui poate fi considerat cea mai tranșantă afirmație făcută de El pe tema iertării.

Unele traduceri introduc ideea că trebuie să iertăm: de șaptezeci și șapte de ori. Un alt manuscris vechi a adăugat cuvintele: „pe zi“ la răspunsul lui Isus. Probabil că un călugăr care a copiat acest verset a avut o zi cu provocări deosebite în domeniul iertării. Dar, prin adăugirea sa la acest manuscris, el a prins exact ideea pe care dorea Isus să o transmită. Fie că este vorba de 77 de ori sau de 490 de ori pe zi, Isus ne spune că nu trebuie să existe nici o limită în iertarea noastră.

Pilda robului nemilostiv. Citiți Matei 18 :23-35. *Discutați* despre starea inimii robului nemilostiv. El a intrat și a ieșit din prezența împăratului cu aceeași stare a inimii.

Discutați despre judecata rostită de împărat (v. 34). Ce semnificație spirituală are cuvântul „chinuitori“? Închisoarea la care se referă Isus este iadul. Versiunea Bibliei intitulată *New International Version* spune că împăratul „l-a dat pe mâna gardienilor ca să fie torturat, până când putea plăti tot ce datora.“ (Matei 18:34). De ce l-a numit pe robul nemilostiv: „rob viclean“?

Discutați despre condiția iertării greșelilor noastre acordată de Dumnezeu și descrisă de v. 35.

Din moment ce Dumnezeu mi-a iertat datoria imensă a păcatelor mele, pe care nu o puteam plăti, nu pot să *nu* iert. Eu nu mai am o alegere. Eu trebuie să iert din toată inima. Desigur, trebuie să îmi rezerv timpul de care am nevoie pentru a oferi o iertare reală. Nu girez răul prin iertare, ci dimpotrivă, nu mă las biruit de acesta și răspund conform procedurilor în vigoare în Împărăția Luminii, în familia lui Dumnezeu în care am fost adoptat. Sigur că îmi voi învăța lecția provenită din ceea ce s-a întâmplat. Dar trebuie să iert!

Lecția 9. IERTARE ȘI ÎMPĂCARE (2)

Genesa 37. Principiul separării iertării de împăcare este evident și în experiența lui Iosif. Cartea Genesa ne oferă o imagine foarte onestă a patru generații din familia lui Avraam. Îi vedem pe toți în toată natura lor umană, luptându-se în căsniciile lor, vedem conflictele dintre copii și alte lucruri care credem că se întâmplă doar în familiile noastre. Capitolul 37 ne oferă o imagine grăitoare a unui Iosif tânăr. El era copilul răsfățat, favoritul lui Iacov și al Rahelei, ceea ce înseamnă că Iacov nu le acordase prea multă favoare celorlalți copii. Pe deasupra, Iosif avea darul de povestitor. El se întorcea acasă, după ce ajută la îngrijirea turmelor tatălui său și îi „spunea tatălui lor vorbele lor cele rele“ (v. 2). Este ceva caracteristic pentru un mezin, dar în cazul lui Iosif, acest obicei aproape că i-a fost fatal. De câteva ori Scriptura spune că frații lui Iosif îl urau și erau geloși pe el (Gen. 37:4, 8, 11). Pentru a înrăutăți situația, nici Iosif, nici părinții lui nu păreau să conștientizeze sentimentele fraților săi față de el. Altfel, de ce i-ar fi făcut lui Iosif o haină deosebită, trimițându-l îmbrăcat cu ea pentru a verifica ce fac frații lui? Nici Iacov, nici Iosif nu par să se fi gândit de două ori la acest lucru (v. 13).

Este gelozia un păcat? *Discutați* următoarele texte: Cântarea Cântărilor 8:6b și Exod 20:17 (porunca a X-a).

Iosif, în ciuda naivității de care dăduse dovadă în mijlocul familiei sale, a ajuns totuși un administrator împlinit și avea o inimă care Îl căuta sincer pe Dumnezeu. Gândiți-vă la circumstanțele lui – fusese născut un om liber, dar acum era sclav; un evreu care locuia într-un pământ străin, în mijlocul unei culturi ciudate care includea o limbă, probabil, nouă pentru el. Nimic din toate acestea nu era rezultatul a ceva ce el făcuse în mod conștient. El nu fusese conștient de animozitatea fraților lui față de el. El a avut încredere în ei până la capăt. Apoi, în Egipt, când toate îi mergeau bine, soția lui Potifar a început să pună ochii pe el. Minciuna ei legată de un prezumtiv viol l-a aruncat pe Iosif „în temniță în locul unde erau închiși întemnițații împăratului și, astfel, Iosif a stat acolo, în temniță“ (Gen. 39:20). Comportamentul nedrept al fraților lui era acum întrecut de minciunile soției lui Potifar. Iar Iosif, care se bucurase de un anumit grad de libertate în ciuda statutului său de sclav, era acum în închisoare pe acest pământ străin.

Când Dumnezeu l-a izbăvit din închisoare, Iosif avea treizeci de ani (Gen. 41:46). Deși anii pe care el i-a petrecut în robie și în închisoare sunt în general considerați ca fiind cei mai buni și în putere ani din viața unui om, timpul petrecut în închisoare s-a dovedit a fi o parte a instruirii lui Iosif pentru conducere, El fusese un tânăr egocentric când sosise în Egipt și Dumnezeu a trebuit să lucreze mult în viața lui pentru a-l pregăti pe Iosif pentru ceea ce reprezentau visele lui.

Exemplifică un episod neînțeles din viața ta: o nedreptate suferită, o pierdere, o tragedie. Dumnezeu împletește toate lucrurile care ți s-au întâmplat formând din ele un proces de pregătire pentru destinul tău. Proclamă chiar acum peste viața ta: Romani 8:28: „De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună“ *spre binele meu! Iertarea este modul în care Dumnezeu rezolva chestiunile nerezolvate ale trecutului nostru și este singura soluție în acest sens.*

Citiți: Genesa 42:1-17 Iosif i-a testat pe frații săi pentru a scoate la iveală starea inimilor lor. A făcut aceasta prin ascultarea conversației lor fără ca ei să își dea seama. Acest lucru a fost posibil pentru că i-a recunoscut înainte ca ei să aibă idee cine era el – sau să își dea seama că el cunoaște limba lor. Când Iuda s-a oferit el însuși ca substituent al lui Beniamin, pentru a rămâne sclavul lui Iosif, motivând, în parte: „să nu văd mâhnirea tatălui meu!“ (Gen. 44:18-34), acest lucru l-a convins pe Iosif că Dumnezeu schimbase inimile fraților săi și și-a dezvăluit adevărata identitate (45:1-2).

Cuvintele unui om cu un duh iertător vindecă, mângâie și încurajează. Un ingredient absolut necesar în lucrarea de vindecare, mângâiere și încurajare este un duh iertător. Este totodată și caracteristica unui om matur în Dumnezeu. Un om imatur în Cristos se supără ușor, caută ca lucrurile să se desfășoare numai în modul previzibil pentru el (Prov. 19:11).

Genesa 50:15-21. Iertarea vine cu un preț de durere, de suferință. Implică un consum de sine, o jertfă de sine. „Iosif a plâns când a auzit cuvintele acestea.“ El extrage un principiu de aur pentru toți cei chemați să ofere iertare pentru ofense de neiertat: „Voi, negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine.“ Pentru ca Iosif să devină marele lider din Egipt, el a trebuit să zdrobească robia indusă de rana sa enormă și de suferința experimentată, cauzate atât de favoritismul tatălui său cât și de respingerea și ura fraților săi. Numai iertarea poate elibera inima de poverile trecutului, eliberând persoana aceea să fie tot ce vrea Dumnezeu să fie.

În cazul lui Iosif, iertarea ar fi fost imposibilă, dacă împăcarea era o condiție obligatorie pentru validarea ei. Lucrarea iertării a fost realizată de el fără implicarea părții ofensatoare. Acest lucru a fost limpede și în pilda lui Isus. Împăratul nu i-a cerut robului nemilostiv permisiunea de a-i ierta datoria. De fapt robul nici nu i-a cerut iertare. Se prea poate ca el să fi părăsit prezența împăratului cu hotărârea de a-și plăti datoria, chiar după ce fusese iertat. *El a continuat să trăiască ca un om care nu înțeleșese niciodată profund realitatea iertării sale.* El a refuzat să fie împăcat cu adevărul iertării sale. Și tu vei fi provocat să ierți chiar dacă persoana care ți-a produs ofensa nu va înțelege niciodată profunzimea iertării pe care i-ai acordat-o.

Așa ne-a iertat Dumnezeu! El nu ne-a implicat în procesul iertării, El a acționat unilateral. La împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său Isus să moară pe cruce. Pedepsa păcatului nostru a fost plătită integral pentru noi – de către Isus. El nu a întrebat niciodată: „Voi vreți ca Eu să plătesc pedeapsa păcatului vostru?“ A făcut-o pur și simplu. Când Isus a murit pe cruce, pedeapsa pentru fiecare păcat comis vreodată și care va fi vreodată comis, a fost plătită odată pentru totdeauna. Problema păcatului a fost rezolvată în membrul ecuației care reprezintă responsabilitatea lui Dumnezeu; Dumnezeu a făcut totul singur, fără implicarea noastră. El ne-a iertat toate păcatele!

Lecția 10. IERTAREA RADICALĂ

„A greși este omenește, a ierta este divin!” – Alexander Pope

(21 mai 1688 – 30 mai 1744 - a fost un renumit poet englez din secolul al 18-lea, binecunoscut pentru satira versurilor sale și pentru traducerea din greacă a piesei [Homer](#). Ocupă locul al treilea pe lista celor mai frecvent citați scriitori în Dicționarul de Citate Celebre Oxford (*The Oxford Dictionary of Quotations, n.t.*), după [Shakespeare](#) și [Tennyson](#). A fost recunoscut pentru talentul și operele sale și nu pentru handicapul său: era cocoșat și înălțimea sa nu depășea 1 m și 37 de cm.)

Există o concepție larg răspândită potrivit căreia Dumnezeu poate ierta în modul în care vrea El, din moment ce este Dumnezeu, dar când intră în joc iertarea umană, pocăința celui ce a produs ofensa este o condiție intrinsecă.

Citiți: Luca 17:3-4. Ideea că pocăința și iertarea merg mână în mână se bazează pe cuvintele: „dacă se întoarce la tine și zice: „Îmi pare rău!” – să-l ierți“ (v. 4). Citiți însă pasajul din Luca 17:1-6 și rețineți expresia „de șapte ori pe zi.” Această cifră era avansată într-o cultură religioasă care promova iertarea de maximum 3 ori pe zi, după care greșeala îi revenea celui care producea ofensa pentru că refuza să își schimbe comportamentul. Isus ne cheamă la un tip de iertare radicală. Mesajul său din versetele 3 și 4 era, de fapt: „Dacă cineva se pocăiește, cum am îndrăzni noi să nu iertăm?”

În Vechiul Testament sunt trei termeni ebraici folosiți pentru iertare, dintre care doi se referă la iertarea divină. Cel de al treilea se referă și la iertarea oferită de Dumnezeu, dar și la iertarea oferită de o ființă umană alteia. Cel de al treilea termen este folosit în Genesa 50:17, când frații lui Iosif îl imploră să îi ierte pentru răul făcut; apoi în Exod 10:17, când faraon le cere atât lui Dumnezeu cât și lui Moise să îl ierte după ce plaga lăcustelor distruge toată recolta și orice frunză verde din țară și în 1 Samuel 25:28, când Abigail își cere iertare în fața lui David și mijlocește în favoarea bărbatului ei rău, Nabal, pentru viața lui. Acest termen ebraic înseamnă, de fapt: „a ridica, a scuza, a cruța.” Frații lui Iosif doreau ca el „să ridice de peste ei povara” vinei lor. Faraon voia ca Moise „să ridice de peste el” nebunia faptului că nu l-a ascultat pe Moise. Abigail dorea ca David „să ridice de peste ea” vinovăția, sau nebunia îndrăznelii de a-l aborda direct. În fiecare caz, cel care cerea iertare se afla într-o poziție inferioară, cerând ceva ce nu merita de drept. În vremurile vechi-testamentale, iertarea era privită ca un semn de slăbiciune. Să nu acorzi iertare era chiar o virtute. Ura lui David îndreptată împotriva dușmanilor săi, așa cum este ea exprimată în mulți psalmi, reprezintă în mare măsură atitudinea tipică a unui israelit.

Citiți Levitic 6:1-7 și *discutați* despre jertfa de vină/ispășire și despre iertarea oferită de Dumnezeu în Vechiul Testament. **Citiți** Psalmul 32:1-5 și *discutați* despre înțelegerea primită de David cu privire la iertare:

Simon Wiesenthal, supraviețuitor al Holocaustului, descrie o experiență trăită în 1944, într-un spital improvizat pentru soldații germani răniți, unde fusese detașat din lagăr să care molozul. Întrebat de o soră medicală de la Crucea Roșie dacă este evreu, Wiesenthal este rugat să o însoțească la căpătâiul soldatului Karl, grav rănit, pentru a asculta confesiunile terifiante ale acestuia, precum și pentru a răspunde solicitării sale desperate de a-i acorda, simbolic, iertare, în numele tuturor victimelor atrocităților comise de el. Printre aceste atrocități se numărau arderea de vii a familii întregi, împușcarea în masă, etc. După ascultarea încrâncenată a confesiunilor cumplite ale soldatului german, când acesta l-a implorat să îi ofere iertare deoarece nu putea muri din cauza poverii uriașei vinovății care îl apăsa, Wiesenthal părăsește încăperea fără să spună un cuvânt. Wiesenthal rămâne hăituit de această experiență pentru tot restul vieții. La mai mulți ani după eliberarea sa din lagăr el scrie această întâmplare în detaliu în romanul său: „Sunflower” (Floarea-Soarelui, n.t) și adresează întrebarea sa chinuitoare: „Ce ar fi trebuit să fac?” unui număr de 32 de personalități dintre cele mai proeminente în domeniul religiei și al eticii, rugându-i să se considere în locul lui și să își pună fiecare dintre ei întrebarea: „Ce ar fi trebuit să fac?” Dintre cele 32 de personalități, numai 6 au afirmat că gestul de a nu-i acorda iertare soldatului neamț a fost greșit. Profesorul Alan L. Berger, șeful catedrei de Studii ale Holocaustului la Universitatea Atlantică din Florida spunea: „Putem să-i oferim iertare cuiva care a păcătuit împotriva noastră, dar nu putem ierta pe cineva care a călcat Legea lui Dumnezeu și a luat viața altcuiva. Singurul care are dreptul într-o asemenea situație să ierte este cel ucis, iar din moment ce acel om este mort, iertarea este imposibilă.”

Tema recurentă a supraviețuitorilor Holocaustului este „Nu uita, nu ierta!” Tema aceasta este generată de teama că iertarea ar putea transmite generațiilor viitoare mesajul că pot comite atrocități fără teama de a fi pedepsiți. În a doua ediție a cărții mediatorul radio Dennis Prager trage o concluzie tranșantă cu privire la incongruența dintre învățătura iudaică și învățătura lui Isus. Prager afirmă „iertarea de către un evreu a unui om care arse de vii familii întregi reprezenta o greșeală de natură morală, dar pentru un creștin este deopotrivă de evident că și un asemenea om trebuie iertat.” Prager a înțeles diferența dintre învățăturile Vechiului Testament și învățătura nouă și radicală a lui Isus.

Nu este corect să ierți. Este chiar nedrept! Iertarea sfidează logica umană, devenind logică numai în cazul în care cel ce a produs ofensa se căiește și își cere iertare. Pare normal ca iertarea să fie condiționată de căința celui ce a produs ofensa. În plus, anumite lucruri sunt de neiertat, nu?

Oprește-te și predă-I Domnului *spiritul tău de dreptate* cu privire la ofensa suferită. Predă-I Domnului acum *logica ta, punctul tău de vedere* cu privire la această ofensă. Cere mintea lui Cristos în această situație. Predă-I Domnului *asteptarea ta* ca cel/cea care ți-a produs ofensa să se căiască și să vină să îți ceară iertare. Declară acum că nu mai *astepti* ca el/ea să se pocăiască mai întâi pentru ca abia după aceea să îi acorzi iertare. Declară că nu mai condiționezi iertarea pe care o oferi de atitudinea persoanei care te-a rănit. NU UITA: *răzbunarea* te așează *pe aceeași treaptă* cu cel/cea care te-a rănit, *refuzul de a acorda iertare* te plasează *sub* nivelul lui/ei și numai *acordarea iertării* te situează *deasupra* sa.

Lecția nr. 11. IERTAREA NECONDITIONATĂ (1)

Când căința părții ofensatoare devine o condiție intrinsecă pentru acordarea iertării, procesul iertării se îngreunează foarte mult, ofensa adâncindu-se, complicându-se, iar daunele devenind incomensurabile.

Un ziar renumit a publicat cu 2 ani în urmă un editorial cu titlul: „Este fosta solistă a legendarului grup ABBA, Agnetha Falltskog, în cele din urmă, în stare să îi ierte pe ceilalți trei membri ai grupului pentru zbulciul sufletesc cumplit, de peste 20 de ani, provocat de lucrul alături de ei?” În numele popularității, grupul decisese, printre altele, să folosească trauma divorțului în compunerea unui cântec al cărui coautor a fost chiar fostul ei soț. La câteva luni după sentința de divorț, Agnetha dădea glas propriei ei dureri cântând: „*Învingătorului îi revine totul, Învinsului îi mai rămâne doar să cadă.*” Fără ajutorul Celui care a plătit iertarea cu prețul sângelui Său, oamenii pot rămâne închiși toată viața în colivia neiertării, asistând la degradarea propriei lor vieți. Speranța că persoana care ți-a produs o ofensă cumplită va veni să își ceară iertare, cu o părere de rău vădită, poate constitui un miraj care îți poate irosi viața, energia, sănătatea, viitorul, relațiile... De îndată ce pocăința părții ofensatoare devine o condiție, iertarea devine o povară imensă.

Iertarea adevărată este necondiționată, concept explicat foarte limpede de către apostolul Pavel în Romani 5. El folosește trei fraze pentru a ne descrie ca fiind —„totalmente neajutorați“ („fără putere“ în traducerea Cornilescu), „păcătoși“ și „vrăjmași“ față de Dumnezeu:

Căci, pe când eram noi încă fără putere, Cristos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuiți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am căpătat împăcarea. (Rom. 5:6-11)

Aceasta este natura dragostei și a iertării lui Dumnezeu pentru noi pe când eram încă dușmanii Lui. Atunci ne-a iertat El datorită pe care nu o puteam plăti niciodată. Isus a plătit-o în întregime pentru ca noi să putem experimenta iertarea Sa incredibilă, necondiționată. Tot ceea ce ni se cere este disponibilitatea de a primi iertarea Sa.

Vorbește despre modul tău obișnuit de a ierta. Exemplifică.

Matei 6:12: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi le iertăm greșelilor noștri.“ Acest adevăr conținut de rugăciunea „Tatăl nostru“ are o importanță crucială în primirea răspunsurilor la cererile noastre de rugăciune. Mînea este în terenul nostru. Iertarea este unul dintre lucrurile cele mai dure cu care se confruntă fiecare dintre noi; cu toate acestea, Domnul ne poruncește să iertăm, chiar când „datornicii“ noștri nu o merită. Dacă Dumnezeu Se așteaptă ca noi să trăim cu o atitudine iertătoare, înseamnă că El ne-a pus la dispoziție echipamentul de care avem nevoie. *Putem afla prin El tăria de caracter pentru a ierta în mijlocul furtunii emoționale care ne mistuie mintea și inima.*

Dumnezeu întotdeauna găsește o cale de a prelua atacul vrăjmașului și de a-l transforma în ceva bun și minunat. *Citiți declarând peste viața dvs, familia și relațiile dvs. Romani 8:28.*

Pastorii Larry și Tiz Huch, cu experiență de peste 30 de ani în pastorație, indică 3 pași pentru a experimenta iertarea:

Pasul 1. Decizia de a ierta. Iertarea nu începe cu un sentiment bun, ci cu o alegere. Nu avem o înclinație firească, naturală spre iertare, mai ales atunci când rănile emoționale create sunt deosebit de adânci. Decizia de a ierta este cofrajul unui zid trainic. Este acea construcție din lemn în care se toarnă betonul. După ce betonul s-a întărit, cofrajul se îndepărtează, ceea ce rămâne constituind zidul sau stâlpul propriu-zis. Aceasta reprezintă adevărata construcție. Zidul pe care noi vrem să îl construim este o inimă iertătoare, liberă de amărăciune și de resentimente. Fără cofrajul alegerii de a ierta, nu putem construi o inimă iertătoare.

Aplicație: Declară înaintea Domnului: „Doamne, vreau să iert în modul Tău!“

Pasul 2. Pocăința ta. Chiar dacă tu ești partea vătămată, există în procesul iertării elemente clare de care trebuie să te pocăiești. *Pocăința* înseamnă încetarea acțiunii, opiniei, intenției, atitudinii, poziției greșite și adoptarea unei schimbări radicale, dumnezeiești, și practicarea acelei schimbări. Pocăința este un dar de la Dumnezeu. Statisticile arată că rădăcina celor mai multe boli mintale este vinovăția nerezolvată, amărăciunea și ura. Când alegem să dăm drumul neiertării, jignirii, amărăciunii și resentimentelor, Dumnezeu, în mod supranatural, taie legătura cu care acțiunea care ne-a provocat rău ne-a înfășurat mintea, inima și trupul. Unii oameni își aduc aminte în mod obsesiv de lucruri suferite. Alții suferă chiar după zeci de ani durerea unor ofense. Alții suferă de boli declanșate pe fond psihic. Dacă Îi îngădui, Dumnezeu va rupe această legătură și te va proteja de efectele pe termen scurt și pe termen lung ale ofensei. Ruperea acestei legături cu influență demonică nu poate fi realizată prin putere omenească, ci este lucrarea Duhului Sfânt.

Aplicație: Identifică în reacția ta la ofensa pe care ai suferit-o lucruri de care trebuie să te pocăiești. Asumă-ți responsabilitatea pentru aceste lucruri și cere-I Domnului să te ierte și să te ajute să adopți o atitudine dumnezeiască.

Lecția nr. 12. IERTAREA NECONDIȚIONATĂ – 2

Un medic care a studiat efectul neiertării, al mâniei și al resentimentelor asupra trupului uman a descoperit că acestea reprezintă cauza de bază a celor mai importante boli. El explica faptul că stresul, anxietatea și emoțiile negative creează acizi în organismul nostru, construind un mediu intern toxic. La nivelul tractului digestiv, aceasta poate duce la ulcer și alte boli digestive. Acizii eliberați sunt preluați de circuitul sanguin și transportați la organele interne. În trupuri acide, toxice, înfloresc boli precum cancerul, bolile de inimă, presiunea arterială ridicată, artrita, diabetul și multe alte boli periculoase și mortale. Un bombardament continuu al acestor factori duce la distrugerea sistemului imunitar și stânjenesc abilitatea acestuia de a ne apăra împotriva bolilor.

Refuzul de a ierta pe cineva este ca decizia de a lua otravă în speranța că persoana care te-a rănit se va îmbolnăvi!

Emoțiile negative sunt nu numai toxice pentru organismul uman, dar sunt și contagioase.

Citiți Evrei 12:14-15 *Care este termenul folosit în text pentru a descrie efectul contagios al neiertării?* Neiertarea are o mare capacitate de infectare a relațiilor pe care persoana care refuză să ierte le are cu cei din jur. Aceștia pot prelua de la persoana în cauză vinovății false și o gamă variată de alte sentimente negative. O altă traducere a textului din *Evrei 12:14-15* spune: „Faceți tot efortul să trăiți în pace cu toți oamenii...“ Mulți oameni sunt legați de un duh de amărăciune. Ei sunt ușor de rănit și par în permanență mânioși, fie că au fost provocați sau nu. Par a avea succes să *transfere* amărăciunea lor de la victimă la victimă. Pășesc prin viață supărați pe toată lumea și își revarsă mânia asupra oricărei persoane care le iese în cale. Asemenea oameni sunt ca niște bombe mobile cu ceas, gata să explodeze la cea mai mică provocare.

Neiertarea blochează binecuvântările lui Dumnezeu în viața noastră. Imaginează-ți că te îndrepti cu mașina spre o destinație mult visată, dar la un moment dat șoseaua este totalmente blocată de o movilă mare de pietre căzute de pe versantul muntelui care străjuiește șoseaua. Destinația dorită se află chiar în spatele movilei de pietre. În același mod, formează neiertarea și amărăciunea o blocadă spirituală în calea binecuvântărilor lui Dumnezeu.

Citiți Isaia 53:5. Cuvântul „fărădelege“ înseamnă „o faptă rea sau un păcat“. Dar „fărădelege“ înseamnă și orice duh care încearcă să ne doboare, să ne distrugă. Este o forță spirituală care acționează din interior și care ne presează să ne plecăm sub natura ei distrugătoare. „Fărădelege“ identifică nu numai fapta rea, dar și forța din spatele acestor acțiuni, precum și consecințele. Termenul ebraic „avon” tradus în românește „fărădelege” mai înseamnă și pedeapsă și *blestem*. Nu ne putem permite să tratăm doar simptomele, ci trebuie să smulgem cauza din rădăcină!

Pasul 3. Alegerea de a ierta continuu. Neiertarea creează la nivel mental scenarii imaginare, adevărate lăcuste care fură vloga fizică, emoțională și spirituală, oferind o perspectivă distorsionată. Un creștin care nu decide să ierte continuu va avea discernământul afectat, fiind „hăituit“ de tot felul de impresii greșite și de concluzii eronate, pierzând ocazional contactul cu realitatea. Apostolul Pavel spune în II Corinteni 10:5: „Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Cristos.“ Un om care nu decide să ierte continuu este un om apăsător.

Discutați despre soluția lui Dumnezeu pentru un om plin de apăsări. Citiți Isaia 61:3. Traducerea King James folosește pentru expresia „un duh mahnit“ – „un duh apăsător“.

Rugăciune de eliberare: Tată, venim la Tine în Numele lui Isus și prin puterea curățitoare a sângelui Său. Doamne, Te rugăm să ne ierți de toate păcatele și greșelile noastre. Acum, Te rugăm să ne eliberezi de orice legătură și robie a durerilor și rănilor pe care le-am experimentat vreodată. Muștrăm orice duh sau sămânță de amărăciune, ură și resentiment prin sângele Mântuitorului și Izbăvitorului nostru. Acceptăm și revendicăm eliberarea Ta supranaturală chiar acum, în Numele lui Isus! Închidem odată pentru totdeauna ușile minții noastre, duhului nostru și trupului nostru în fața tuturor emoțiilor care ne-au chinat! Zdrobim orice blestem generațional și orice tipar de gândire negativă, de vorbire negativă, de mânie, amărăciune și ură. Zdrobim orice blestem care a venit asupra noastră prin abuz sau rană sufletească. Prin sângele lui Isus zdrobim orice duh care a încercat să ne jefuiască și să distrugă viețile noastre, resursele noastre sau bucuria noastră. Muștrăm vrăjmașul care a venit „să fure, să junghie și să prăpădească.“ (Ioan 10:10) Tată, anulăm orice plan al vrăjmașului. Destrămăm orice plan al lui cu privire la viețile noastre, familiile noastre și viitorul nostru. În Numele lui Isus zdrobim orice duh de apăsare, orice duh de depresie, orice duh de boală mintală și orice duh de sinucidere. Revendicăm sângele lui Isus peste mintea noastră, gândurile noastre, emoțiile noastre, duhurile noastre și trupurile noastre.

Acum, Doamne, ne revendicăm libertatea și izbăvirea noastră. Eliberăm orice binecuvântare generațională peste viețile noastre, familiile noastre și viitorul nostru. Revendicăm promisiunea returnării înșeptite a tot ce ne-a fost furat sau reținut. Proverbe 6:30-31. Eliberăm toate binecuvântările stocate sus și care au fost împiedicate să vină în viața noastră; revendicăm chiar binecuvântările pierdute de generațiile anterioare. Revendicăm promisiunea Ta din Ieremia 29:11.

Tată, alegem viața! Alegem bucuria! Alegem fericirea! Alegem astăzi să umblăm în lumina Ta, în dragostea Ta și în facerea Ta de bine, prin sângele lui Isus Cristos! Știm că Tu veghezi asupra Cuvântului Tău ca el să se împlinească în viețile noastre. Și Te lăudăm! În Numele lui Isus! Amin!

Lecția nr. 13
CĂI GREȘITE DE ABORDARE A IERTĂRII —1
Calea Negării

„Prima oară când am fost în Paris, am vizitat mausoleul ridicat în cinstea francezilor care muriseră în lagărele de concentrare naziste. Am rămas îngrozit când am citit inscripția de pe frontispiciul acestuia:

„Să iertăm, dar niciodată să nu uităm.“

Brusc mi-am dat seama că adevărata virtute consta în acordarea iertării chiar dacă amintirea rămânea. Dacă aş putea uita, nu ar mai fi nevoie să iert. Nici măcar nu ar mai fi necesar.“

Virgil Elizondo - preot

Urmăriți succesiunea pașilor Căii Negării conform Figurii 1.

Un caz tipic al abordării greșite a iertării prin alegerea Căii Negării este preotul Eli.

Citiți 1 Samuel 2:12-17 și 22-25. Cine era preotul Eli? De ce păcate se făceau vinovați fii săi? **DISCUȚAȚI** despre modul în care i-a muștrat Eli pe fiii săi.

Slăbiciunea preotului Eli în domeniul disciplinării propriilor săi fii l-a costat ungera, viața și binecuvântarea întregului neam. Când dragostea pentru membrii familiei este mai puternică decât devotamentul față de Dumnezeu, Calea Negării devine o alternativă viabilă. Oameni care nu își pot asuma riscul de a pierde relații familiale sau de prietenie tind să adopte Calea Negării, trăind în frustrare, neîmplinire, autoînvinovățire, slăbiciune în exprimarea unei inițiative spirituale, lipsă de convingere, coborârea standardelor în dorința unei conviețuiri pașnice. Calea Negării este des frecventată de membrii familiilor alcoolice. În asemenea familii, membrii nealcoolici trăiesc în tot felul de vinovății, în încercarea lor de a-și oferi și de a oferi explicații pentru comportamentul abuziv al membrului alcoolic al familiei. Victimele abuzului tind să adopte această cale, de asemenea, mai ales când abuzatorul a fost un membru al familiei. O altă categorie de oameni care tind să pornească pe Calea Negării sunt cei care au încorporat în umblarea lor creștină compromisuri majore. Acestea le-au tocit glasul conștiinței și ei nu mai realizează rănilor pe care le-au produs familiilor lor și nici nevoia lor de a primi iertarea lui Dumnezeu. Ei pornesc pe această cale minimalizând păcatele comise și neasumându-și responsabilitatea faptelor lor. Finalul este tot o stare de faliment.

Pe măsură ce se înaintează pe această cale, percepțiile corecte ale persoanei respective sunt din ce în ce mai afectate, ea închizându-se în pașii finali într-o lume a autocondamnării, lipsei de voință și a depresiei. Persoana respectivă nu are puterea deseori să se mobilizeze nici la Cuvântul lui Dumnezeu.

Citiți cuvântul pe care Dumnezeu i l-a transmis lui Eli printr-un proroc. 1 Samuel 2:27-36. A întreprins Eli măsuri de trezire spirituală a casei sale?

DISCUȚAȚI despre responsabilitatea spirituală pe care Eli o avea în Israel. Discutați despre implicațiile lui Eli în starea de revelație săracă din acea vreme. 1 Samuel 3:1b: „Cuvântul Domnului era rar în vremea aceea, și vedeniile nu erau dese.“

IDENTIFICAȚI în textul din 1 Samuel 2:12-17 și 22-25, pașii Căii Negării în viața preotului Eli.

Preotul Eli pare să tacă prea mult cu privire la atrocitățile comise de fiii săi. El pare să funcționeze într-un **BLOCAJ EMOȚIONAL**. Scopul principal al Negării este de a ne proteja de adevărul dureros și, mai mult, de durerea de a fi nevoiți să ne confruntăm cu adevărul și de a întreprinde măsurile potrivite.

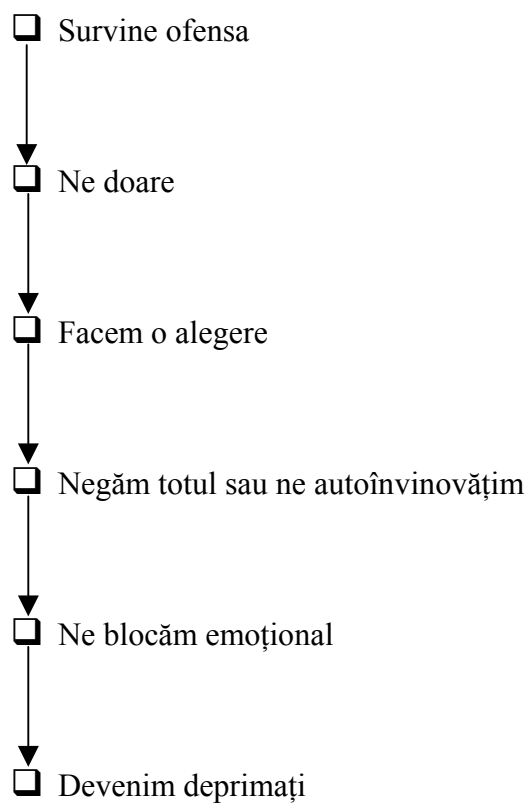
AUTOÎNVINOVĂȚIREA înseamnă încercarea de a rezolva o problemă prin asumarea în procent de 100% a eșecului și a vinei. Cazul devine închis. Nu mai este nimic de discutat. Singura soluție viabilă pare aceea de a trăi într-o lume a negării. În acest cerc al autoînvinovățirii se înscriu copiii care au crescut în medii de critică permanentă din partea părinților. Unii se înscriu în ciclul autoînvinovățirii din dorința de a avea un sentiment de control asupra situației. Dacă ar fi vina altcuiva, nu ar mai avea acel sentiment.

Citiți 1 Samuel 3:11-14 Discutați despre lucrurile pe care le-a pierdut Eli.

IDENTIFICĂ un domeniu al vieții tale în care ai pornit pe Calea Negării.

Rugăciune: Doamne, mă pocăiesc acum de alegerea mea de a intra pe Calea Negării. Am vrut să protejez relația mea cu persoana ... Am degenerat, însă, într-o teamă de adevăr, de confruntare, cuvântul meu nu a mai avut putere de convingere și de schimbare; am dat dovadă de slăbiciune în mai multe zone ale vieții mele din cauza acestei alegeri greșite; nu am avut puterea de a numi păcatul **PĂCAT** și de a iniția măsuri de revigorare spirituală. Discernământul meu a fost afectat, percepțiile mele au devenit denaturate, perspectiva mea s-a întunecat. Doamne, aleg acum să trăiesc în Adevăr. Cuvântul Tău spune în Ioan 14:6 că Tu ești Adevărul, iar în Ioan 8:32 este scris că voi cunoaște Adevărul și Adevărul mă va face liber. Aleg să Te cunosc și să Te recunosc pe Tine în toate căile mele. Primesc eliberarea care vine din cunoașterea Ta și a Cuvântului Tău. Dezbrac haina depresiei, a autoînvinovățirii, a blocajului emoțional și aleg perspectiva Ta. Aleg să văd prin ochii Tăi, să simt prin inima Ta, să gândesc animat de gândurile Tale; aleg un mod nou de relaționare cu oamenii prin Duhul Tău cel Sfânt. Tu să fii între mine și orice om. În Numele lui Isus! Amin!

Figura 1
Calea Negării

Lecția nr. 14
CĂI GREȘITE DE ABORDARE A IERTĂRII —2
Calea Amărăciunii

Calea Negării (figura 1) și Calea Amărăciunii (figura 2) încep exact la fel. Intervine o ofensă care provoacă o rană. Povestim și repovestim întâmplarea survenită, apoi facem o alegere. Oamenii manifestă tendința de a alege Calea Amărăciunii atunci când sunt prinși în încercarea repetată de a înțelege motivele care au generat ofensa respectivă, Ei cred că, dacă înțeleg *de ce* a făcut persoana aceea ceea ce a făcut, pot trece peste ce s-a întâmplat și se pot elibera de toată situația în sine.

Acuze sau scuze

În încercarea lor de a înțelege de ce se întâmplă totul, cei care aleg această cale oscilează între *acuzarea* persoanei care a produs ofensa pentru răul făcut și *încercarea de a scuza* aceeași persoană pentru greșeala comisă. Trebuie să existe un motiv, își spun ei, și astfel se lansează în căutarea unei noi informații care se presupune că va ajuta la rezolvarea conflictului. Deși se prea poate să obțină informații noi care să dovedească în mod limpede că persoana respectivă este vinovată de producerea ofensei, mai planează îndoială, ceea ce duce la o căutare continuă de noi informații. Informații suplimentare vin, dar ele par să justifice parțial persoana care a produs ofensa, însă durerea răni rămâne. Persoana ofensată se poate mișca înainte și înapoi, între scuzare și acuzare într-un ciclu perpetuu.

Obsesia cu privire la evenimentul dureros

În cele din urmă, nevoia de a înțelege de ce se întâmplă lucrurile respective va duce la o obsesie cu privire la evenimentul dureros. Unul dintre personajele biblice care dă dovadă de obsesie cu privire la evenimentul dureros este Penina. Lipsită de dragostea soțului ei, Penina este neobosită în înțepături. *Citiți* 1 Samuel 1:1-8 **DISCUȚAȚI** despre semnalmente unei obsesii cu privire la un eveniment dureros.

Cerând plata datoriei/Căutând răzbunarea

De multe ori când oamenii se apropie de începerea procesului de iertare, sunt tentați să scormonească în noroiul ofensei, prinși în pretenția de a fi recompensați pentru răni trecute și refuzând să anuleze orice datorie din trecutul celeilalte persoane. Procesul se înțepenește într-un joc al răzbunării și al amărăciunii, în care plata datoriei crește și se ramifică continuu. Răzbunarea nu face, însă, decât să adâncească rana, ea neputând aduce satisfacție, deoarece nu reușește să înlocuiască ceea ce a fost distrus prin ofensă. Prinși în jocul răzbunării, nu vom reuși niciodată să egalăm scorul ofenselor,

O zicală din străbuni spune: „*Producerea unei răni vrăjmașului tău te coboară sub nivelul lui; răzbunarea pentru o rană te așează pe aceeași treaptă cu vrăjmașul tău; iertarea te situează deasupra lui.*“

Izolarea/Retragerea

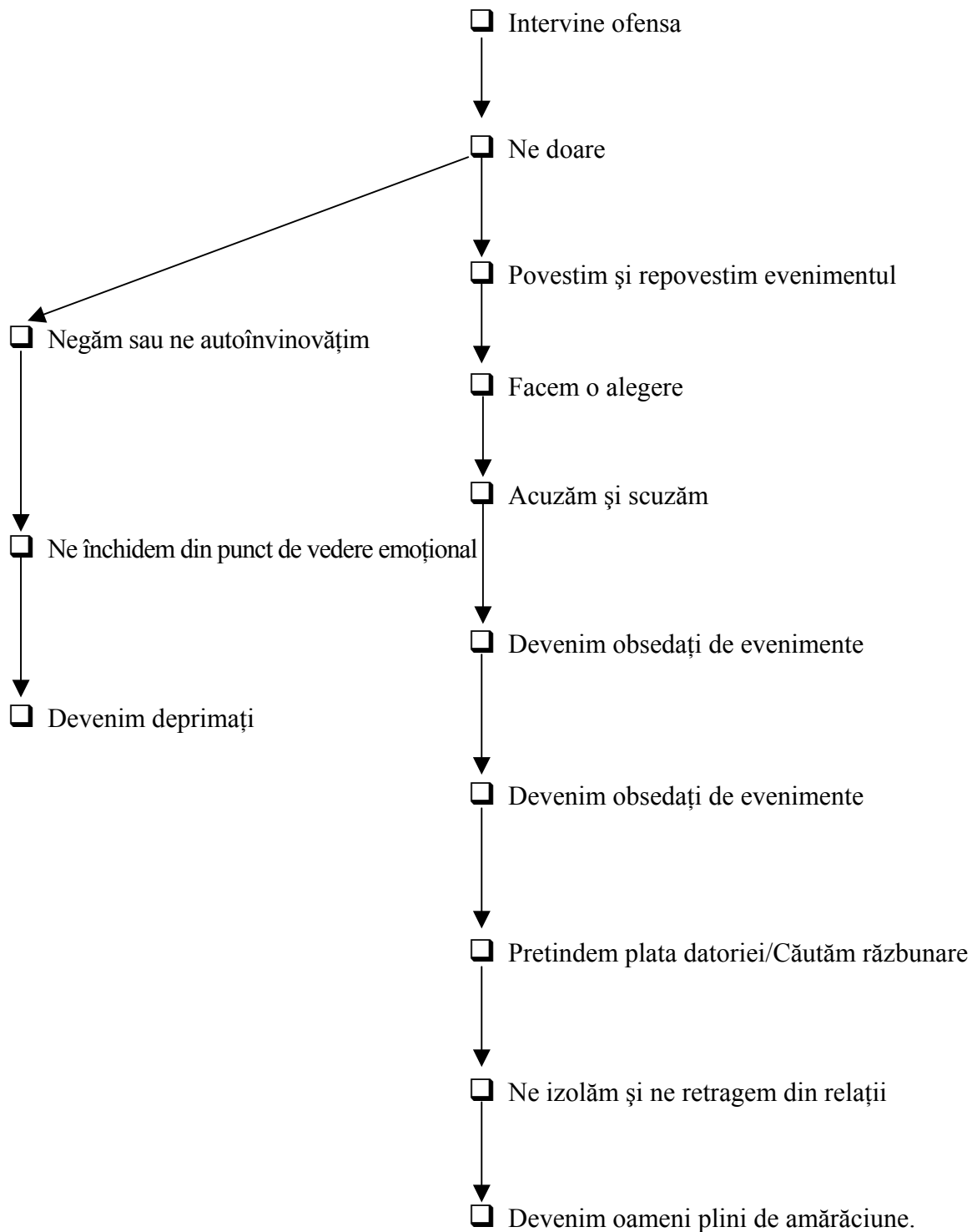
Când devenim obsedați de evenimentul dureros din viața noastră și nu putem sau nu vrem ca rănilile să se vindece, începem să-i respingem pe cei din jur. Devenim atât de absorbiți de trăirile noastre încât nu prea ne mai pasă de ceea ce se întâmplă în viața altcuiva. Devenim egoiști – sau „centrați pe evenimentul dureros“. Această alternativă nu mai îngăduie prezența altcuiva în viețile noastre, iar când ne dăm seama ce s-a întâmplat, se poate să fim prea mândri și prea răniți ca să ne mai pese. Un personaj biblic care a apelat la izolare, aflându-se pe Calea Amărăciunii, este Naomi. *Citiți* Rut 1:19-22. Pe cine era supărată Naomi? De ce? În ce perioadă a ajuns Naomi în Betleem? Soluția dumnezeiască pentru vindecarea amărăciunii lui Naomi a fost secerișul; rodirea supranaturală.

Locul amărăciunii

Amărăciunea, destinația finală a Căii Amărăciunii, poate infecta starea multor persoane care au contact cu un om în asemenea stare. Apostolul Pavel spune în Evrei 12:15 : „Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare, și mulți să fie întinați de ea.“

Un om al lui Dumnezeu cuprins de amărăciune a fost Iosif. *Citiți* Geneza 41:52 „Și celui de al doilea i-a pus numele Efraim (Rodire); „căci”, a zis el, „Dumnezeu m-a făcut roditor în țara întristării mele.“ Dumnezeu dorește să îți dea rodire în loc de amărăciune.

Figura 2
Calea Amărăciunii

Lecția nr. 15. CALEA IERTĂRII

Este mai ieftin să ierți decât să păstrezi resentimente.

Iertarea te scutește de cheltuiala provocată de mânie, de costul urii, de irosirea duhului.

HANNAH MOORE – colaboratoare apropiată a lui William Wilberforce în eforturile de abolire a sclaviei în Anglia; militantă pentru dreptul la educație al femeilor din Anglia; fondatoare de școli în care cititul Bibliei reprezenta o disciplină școlară.

Nimic din ce ți se întâmplă în viață nu este mai presus de iertare. Tot ce am trăit în trecut poate fi și trebuie tratat prin iertare. Această cale are aceleași 2 puncte de început precum celelalte 2 căi studiate anterior (vezi Figura 3). Ești victima unei ofense care ți-a provocat răni și durere. Dezvolți tendința de a povesti și repovesti evenimentul, dar când ajungi în punctul deciziei alegi să plasezi vina în mod responsabil, lucru pe care îl poți face NUMAI cu ajutorul Duhului Sfânt. El poate pătrunde prin hățiturile mentalităților, rănilor, emoțiilor, relațiilor și situațiilor provocate de ofensă.

Un pas important de făcut în procesul iertării este *Jelirea* cu privire la *ceea ce s-a pierdut* prin intervenția ofensei. De fiecare dată când intervine o ofensă gravă ceva se pierde. *Jelirea* începe cu negarea și se încheie cu acceptarea. Negarea și acceptarea sunt asemenea copertelor unei cărți, ele păstrează legat pasul jelirii care și el în sine este un proces. Între cele două coperte experimentăm 1) mânie și protestăm cu privire la greșeala comisă împotriva noastră și 2) experimentăm tristețe și renunțare cu privire la ceea ce s-a pierdut prin ofensă. Ne balansăm între mânie și tristețe, însă ambele trebuie experimentate pentru ca pasul Jelirii să fie în întregime făcut.

Tipuri de mânie. Mânia este o emoție de bază a ființei umane care poate include toată gama de emoții situate între tăcerea de gheață, pierderea răbdării și o furie necontrolabilă. Mânia poate fi cea mai neînțeleasă emoție. Cei care au crescut într-o familie cu un părinte tiran consideră ca furia este mânie. Există tipare de mânie care se transmit generațional. Unii oameni, din teama de a nu deveni tirani ca și părinții lor, se luptă și încearcă să evite orice sentiment de mânie. Alte persoane au crescut în medii familiale în care părinții lor nu au ridicat niciodată tonul, iar ei etichetează simpla nerăbdare ca fiind mânie. Acești indivizi sunt extrem de sensibili la tot ce miroase a mânie. Cea mai simplă ridicare a tonului vocii poate declanșa în ei teama teribilă de o mânie necontrolată.

Citiți Efeseni 4:26-27. *Identificați* modul de a te mânii care nu duce la păcat. *Identificați* modul de a te mânii care duce la păcat. Citiți Proverbe 14:17, 29. *Discutați* despre legătura dintre buna administrare a mâniei și înțelepciune. Mânia sănătoasă dă dovadă de disciplină divină în acțiunile ei. Citiți Proverbe 19:11. Confruntarea cu mânie a celui ce a produs ofensa nu duce la nimic bun.

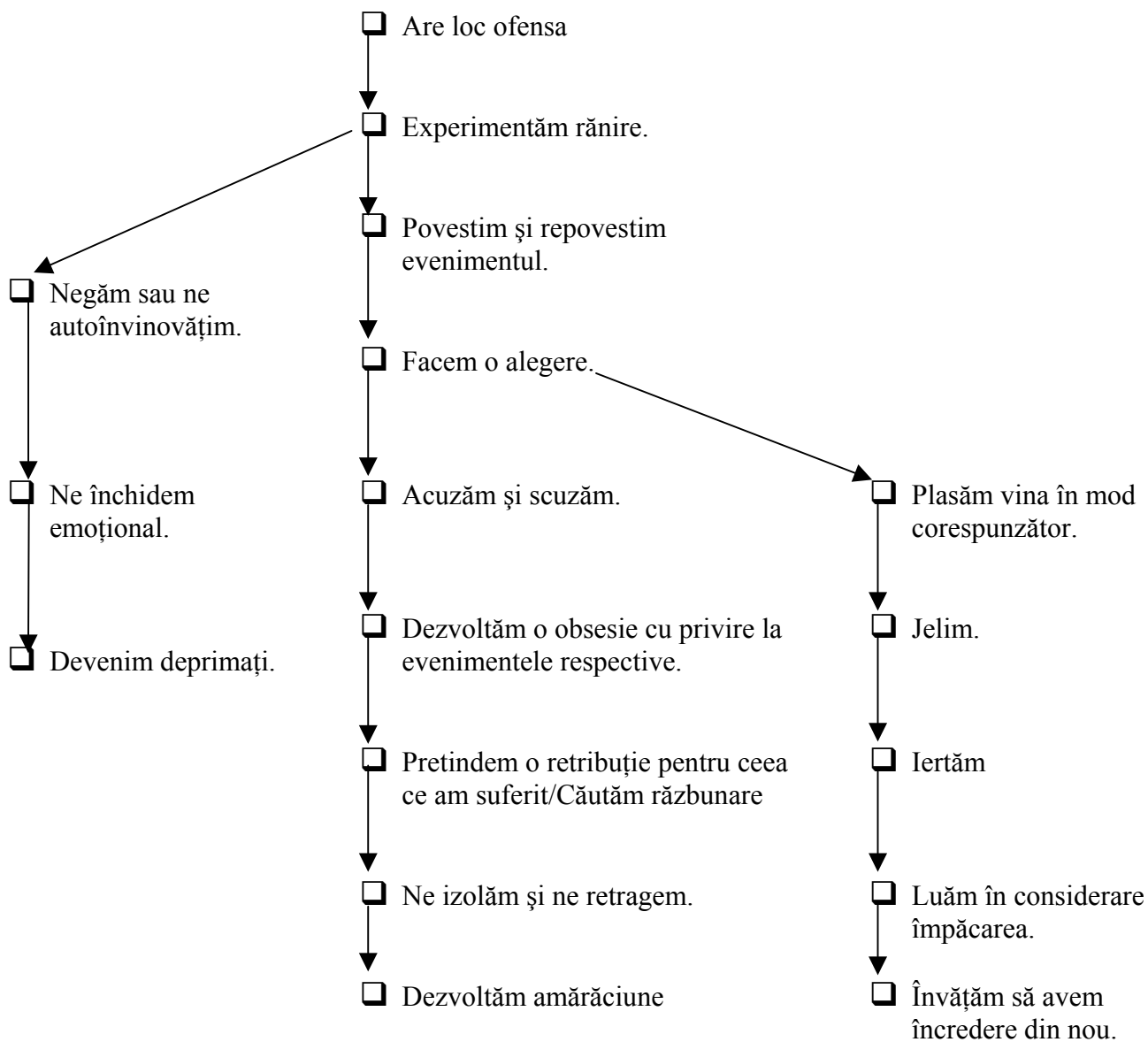
Proclamați: „Mă grăbesc să ascult; îmi cântăresc cuvintele înainte de le rosti și îmi înfrânez mânia.”

Iacov 1:20 spune: „mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.” Neprihănirea este natura pe care tu ai primit-o prin nașterea din nou. Când acționezi animat de mânie, de fapt, acționezi *împotriva* naturii sfinte pe care ai primit-o și, prin urmare, împotriva lui Dumnezeu.

Tristețea. În cadrul fațetei de mânie ne concentrăm asupra celeilalte persoane și asupra modului în care ne-a rănit. În cadrul fațetei de tristețe devenim tot mai concentrați asupra propriei noastre persoane. Parcurgem o perioadă de auto-evaluare, luând în considerare ceea ce am pierdut prin ofensă. Ce am pierdut și nu vom mai experimenta? Care a fost vina noastră? Acesta este un timp de meditație nu de acțiune. Fără componenta tristeții, procesul iertării nu este complet.

Iertarea propriu-zisă Când întreprindem acest act decisiv de iertare este bine să avem o ceremonie sfântă la care să putem privi peste ani ca la o piatră de aducere aminte. În cadrul acestei „ceremonii” fiecare membru al celulei citește o scrisoare adresată persoanei pe care are nevoie să o ierte. Scrisoarea conține un scurt rezumat al ofensei suferite, urmat de fraza: „Deoarece eu am fost iertat necondiționat prin moartea pe cruce a lui Isus, eu te iert pe tine în mod necondiționat pentru tot răul făcut.” Scrisoarea este citită în prezența membrilor celulei, în fața unui scaun gol pe care, în mod imaginar, este așezată persoana care ți-a produs ofensa. După citire scrisoarea este arsă, simbolizând faptul că renunți la dreptul de a folosi acea ofensă împotriva lui/ei, la dreptul de a te răzbuna, de a solicita o compensație, dar și la dreptul de a avea ceva împotriva lui/ei. Iertarea înseamnă că ofensa a dispărut. Poate îmi voi mai aduce aminte de ea, dar nu voi avea nimic împotriva lui/ei. Redactarea unei asemenea scrisori este o practică uzitată în Psihiatrie și în centre de recuperare și de integrare socială a persoanelor afectate de alcoolism, a persoanelor fără adăpost ani îndelungați și a celor care au trecut în mod repetat prin perioade de detenție.

FIGURA 3.
Calea iertării

Lectia 16 BENEFICIILE FIZICE ALE IERTĂRII

În ziua în care mi-am iertat tatăl, viața mea a început.

PAT CONROY, scriitor născut din nou, autorul romanului *Stăpânul inelelor*, după care a fost realizat filmul omonim

Un studiu condus de Facultatea de Medicină a Universității Duke din Statele Unite relevă că nu boli precum cancerul, boli cardiace, SIDA sau alte boli fatale, reprezintă principalul factor cauzator de moarte în Statele Unite, ci emoțiile și atitudinile care sunt determinate de *duhul de neiertare*.

Cercetătorii au analizat „sindromul morții ascunse” care este strâns legat de neiertare. Ca rezultat al cercetărilor, ei au afirmat că ascunsă în spatele bolilor de inimă, cancerului și a altor boli fatale se află o mentalitate emoțională de neiertare.

Când nu iertăm, organismele noastre trăiesc într-o stare de stres, care, în cele din urmă, duce la epuizare, atât fizică cât și emoțională.

Citiți Proverbe 12:25.

Cuvântul ebraic care stă la baza cuvântului „a doborî” are două semnificații: a) a deprima, a induce depresie și b) a se pleca sub autoritatea cuiva; a se închina unei autorități, a se prăbuși.

Discutați aceste semnificații în contextul prezentat mai sus.

Identificați simptome fizice și emoționale cauzate de o stare de neiertare pe care ați trăit-o.

Declarați că alegeți să îi iertați pe cei ce v-au greșit. Rugați-vă pentru îndepărtarea oricăror simptome fizice și emoționale negative cauzate de stări de neiertare. Proclamați sănătate divină în locul oricăror boli cauzate de neiertare.

Ori de câte ori zăbovim în stări de stres sau de tensiune, sau ne luptăm cu sentimente de mânie pe care le-am nutrit vreme îndelungată, în trupurile noastre sunt eliberați diferiți hormoni cu efect nociv. Unul este adrenalina care, eliberată pentru o perioadă mare timp, poate avea consecințe grave pentru cord, sistemul nervos și sistemul imunitar. În fazele de început, se pot experimenta dureri de cap, tensiune musculară, oboseală, insomnie, probleme digestive, ulcere și depresie.

Rugați-vă pentru echilibrul divin al hormonilor din organismul dvs. Proclamați alinierea tuturor hormonilor din trupul dvs la schema divină. Proclamați vindecarea prin eliberarea în cantitatea stabilită de Duhul Sfânt a fiecărui hormon din trupul dvs.

Proclamați peste trupul dvs Psalm 139:13-16

Spuneți: Eu sunt o făptura așa de minunată.

A fost efectuat un studiu asupra pacienților cu boli terminale, cărora medicii le estimaseră o durată de supraviețuire de 6 luni sau chiar mai puțin. Studiul a scos la iveală faptul că cei care urmaseră un curs special de eliberare de mânie concomitent cu administrarea tratamentului tradițional erau în număr considerabil mai mare față de cei care primiseră doar tratamentul medical tradițional în privința intrării în remisie a bolii terminale.

Urmărirea pe termen lung a acestor pacienți a scos la iveală faptul că boala de care suferiseră rămânea în remisie în tot acest timp. În cazurile în care cancerul a revenit, cercetătorii au descoperit că aceasta recădere poate fi corelată cu revenirea persoanei la modul vechi de abordare a mâniei și a neiertării.

Un doctor afirma: „Iertarea predicată de Isus aduce de 2000 de ani un seceriș de sănătate.”

Citiți Iov 5:26

Declarați împreună: „Eu nu voi muri de o boală terminală, ci voi pleca la Domnul la vremea potrivită, stabilită de El, rodind și având sănătate divină.”

Cercetătoarea Charlotte VanOyen Witvlier de la Hope College din orașul Holland, statul Michigan, Statele Unite spunea: „Iertarea ar trebui încorporată în personalitatea unui om ca un mod de viață, nu doar ca un răspuns la anumite situații.”